

Joanne Horniman

Het meeslepende verhaal van
die eerste, allesomvattende liefde
waarna je leven nooit meer hetzelfde
zal zijn...

Flynn

laVita
Publishing

ISBN 978 90 79556 20 5

© 2010 Joanne Horniman
© 2011 Nederlandse vertaling
LaVita Publishing en Johanna M. Pas

Copyright vertaling Dostojevski: Polak & Van Gennep,
Amsterdam, 2006 (Monse Weijers)
Copyright vertaling James Joyce: Finnegans wake,
Athenaeum-Polak & Van Gennep, Amsterdam, 2002
(Erik Bindervoet en Robbert-Jan Henkes)

Oorspronkelijke titel: About a girl
Oorspronkelijke uitgever: Allen & Unwin, Australië

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden
Omslagfoto: Getty Images
Illustratie: Fotolia
Druk: Hooiberg Haasbeek, Meppel

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Flynn

Roman

Vertaald door Johanna M. Pas

Joanne Horniman

Tanka
voor Tom, mijn muze

ik zoek in de houtschuur,
in de boomgaard,
tussen de varens...
en dan verschijn je in de keuken
als ik je het minst verwacht

Proloog

Toen ik vanmorgen wakker werd, dacht ik aan haar. Ik liep naar het raam om naar de kale wintertuin te kijken, mijn voorhoofd tegen het koude glas.

Flynn.

Ik fluisterde haar naam.

Flynn – één enkele vluchtige lettergreep, de tanden die heel even de onderlip raken en de tong die een briesje warme lucht naar buiten stoot. Op het raam verscheen een kleine flard mist, die geleidelijk weer weg-trok.

Flynn. Ze was elegant, gevoelig, mooi, serieus. Ik weet nog goed hoe we voor het eerst samen in bed lagen en ik mijn ogen sloot en haar zwarte haar door mijn vingers liet glijden. Ze was een en al licht en warmte. Als ik bij haar was zuchtte mijn huid dat het centrum van de wereld precies hiér was. Nergens anders.

deel 1

Ze haalde haar vingers over de snaren van haar elektrische gitaar en het geluid snerpte door de ruimte.

Ik zag dat zij het was, het meisje dat ik nog geen kwartier eerder door de straat had zien lopen met een witte gitaar tegen haar borst gedrukt en een jongen in haar kielzog.

Ze liet haar blik over het publiek glijden alsof ze iemand in het bijzonder verwachtte en haar gelaatsuitdrukking was zo zachtmoedig en vol vertrouwen dat ze meteen mijn hart veroverde. Toen keek ze naar haar gitaar, sloeg een ander akkoord aan, en begon te zingen. Haar lieflijke schouders in het strapless katoenen jurkje, haar blote benen, de ingetogen glimlach waarmee ze het applaus in ontvangst nam... Ze had een volle trefzekere stem en de gitaar ging tekeer – helemaal mijn soort muziek. Als aan de grond genageld stond ik te luisteren. De mensen om me heen verdwenen. Het leek of ze alleen voor mij stond te zingen en alsof er op de hele wereld niemand anders meer bestond.

Toen ze achter elkaar vier liedjes had gespeeld, pauzeerde ze even. Ze had haar teenslippers uitgeschopt en zat op een stoel, de witte gitaar als een geliefde in haar armen, haar zwarte haar op haar blote schouders. Ze roffelde zachtjes met haar voeten op de grond en staarde voor zich uit alsof ze nadacht over wat ze hierna zou gaan spelen.

‘Het schijnt dat zacht het nieuwe hard is,’ zei ze snel en bijna onverstaanbaar in de microfoon. Ze leek verlegen als ze niet speelde.

De liedjes die volgden waren allemaal zachter, een

prachtig contrast met de voorgaande. Ik luisterde en keek, betoverd.

Toen ze klaar was, zei ze: ‘Dankjewel. Dank je voor het luisteren. Ik heet *Every Little Thing*.’

Ze trok haar gitaar uit de versterker en liep gewoon het podium af, het publiek in. Ze dronk een slok bier uit een glas dat iemand haar aanreikte en greep de hand van een jongen – misschien degene die op straat achter haar aan had gelopen. Zonder om te kijken ging ze met hem weg, de gitaar dicht tegen zich aan, en mijn eigen losgerukte hart achter zich aan sleurend.

O p een zaterdag niet lang daarna ging ik lunchen in een café waar ik nooit eerder geweest was. De ruimte was strak ingericht, met veel harde oppervlakken: een glimmende betonnen vloer, felgekleurde muren, tafels en stoelen in hout en chroom. Aan de muur hingen schilderijen, werk van plaatselijke kunstenaars. Ik keek om me heen naar de andere klanten. Die waren heel gevarieerd. Jongeren – studenten waarschijnlijk –, hippies op blote voeten, en mensen van middelbare leeftijd. Ik herkende een paar vaste klanten van de boekhandel waar ik werkte. Ze zagen me en glimlachten. En toen werd mijn lunch opgediend.

‘Sorry dat het zo lang duurde,’ zei de serveerster. ‘Het is vreselijk druk.’

Een soepele arm verscheen in mijn blikveld en zette het bord voor me neer. Ik keek op en zag het meisje van het optreden, het meisje dat *Every Little Thing* heette.

Ik was verbaasd. Ik had me voorgesteld dat ze, net als het bandje waarvan zij het voorprogramma was geweest, een exotisch, bekoorlijk wezen van Elders was, hier voor één nacht, om dan weer verder te trekken. Ik had niet verwacht dat ze net als ik een gewoon meisje was, dat hier in deze stad woonde en een baantje had in een café.

Ze had een trek om haar mond alsof ze op het punt stond iets te zeggen, een soort ademloze bedachtzaamheid. En het was een trieste mond, de meest trieste mond die ik ooit heb gezien.

Ik keek hoe ze weer achter de toog verdween. Er bestaan eindeloos veel liedjes over serveersters: over verliefd worden op hen, over hoe ze door de ruimte bewegen,

over hun sierlijkheid, hun schoonheid – en wie ben ik om er daar nog een aan toe te voegen? Ik kan alleen maar zeggen dat mijn dag explodeerde in een pijnlijke rooskleurige schoonheid, als de zaadjes van een granaatappel die uiteenspatten in je mond.

Toen ze terugkwam met de koffie waagde ik het erop: ‘Heb ik je vorige week niet zien optreden? Ben jij’ – en ik bloosde vast toen ik het zei – ‘...ben jij *Every Little Thing?*’

Verheugd zei ze: ‘Oh, was je daarbij? Ja, dat was ik.’

‘Ik heb genoten van je muziek.’

Ze glimlachte en zei: ‘Dank je. Dankjewel!’ Alsmar glimlachend, van haar stuk gebracht misschien. Toen keek ze verlegen naar de grond en liep weg.

Een van de andere klanten riep: ‘Hé, Flynn! Wanneer ben je klaar met werken?’

Ze liep naar hem toe om een praatje te maken.

Ik at mijn lunch en ging weg, maar ik verlangde ernaar, ik verlangde er zo ontzettend naar, om haar terug te zien.